

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

«Ο Βέρντι (1813 – 1901) έγραψε τό μελόδραμα: «Un ballo in maschera» (Χορός μεταμφιεσμένων) στά 1858, πάνω σ' ένα λιμπρέτο τοῦ Πιέτε καὶ τὸ Ἑργο ἀστὸ πρωτοπαιχῆτο εἰς τὸ θέατρο «Ἀπόλλων τῆς Ρώμης, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1859. «Ο «Χορός Μεταμφιεσμένων» ἀνήκει στὴν κατηγορία τοῦ «Ριχάρδου», τῆς «Τροματάς» καὶ τοῦ «Τροματάρας», τοῦ Ιωσιανού μεγάλου συνθέτη. «Ἀργύρετος τὸ μουσικό αὐτὸν ὑφασὶ τὸν μουσικούργον διὰ ἵπποτραπέτη ἀπὸ τὴν πομπῶδη γαλλικὴ σχολὴ καὶ διὰ τὴν Βαγκυερικὴ ἐνορχήστρωσι (Ἄδων Κάρρος, «Ἀντίνα, Θύθειος, Φάλασταφ).»

Ο νεαρός ἀξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ Ρενέ, μπήκε δρμπέτα καίνο τὸ προῖτο στὸ πολυτελές γραφεῖο τοῦ φίλου του, γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Βοστώνης, καὶ τὸν βρήκε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ἔτοιμο νά βγῃ:

—Ποῦ ἔτοιμάσσεις νά πᾶς, Ριχάρδο; τὸν ρώτησε.

—Διάβοιλε! εἶπε σαστίζοντας ὁ Διοικητής: Πού δλλων παρὰ στὸν πρωίνο μου περίπατο μὲ τ' δλογο, στὸ δάσος τοῦ Τζέρουσ!

—Μάθε λοιπὸν πώς, ἀν πᾶς, δὲ θὰ ξαναγυρίσης ποτὲ ἀπὸ κεῖ! εἶπε ὁ Ρενέ, πάνοντας ζωηρά τὸ χέρι τοῦ φίλου του: Δέκα ἀνδρώποι τοῦ πολιτικοῦ ἀντικαλούσους, Μπλέοντας ὡς περιμένουν κρυμένοι στὸ δάσος τοῦ Τζέρουσ, γιὰ νά σου φυτέψουν ὁ καθένας ἀπὸ μιὰ σφαίρα! ...

Ο Ριχάρδος ἤρριξε στὸ φίλο του μιὰ ματιὰ μελαγχολική, ἔπειτας τὸ καπέλλο του σ' ἵνα διπλοῦ καὶ ξανακάθισε συκρυμπότος στὸ γραφεῖο.

—Η αστυνομία σου κομπάται, Ριχάρδο! ἔξακολούθησε ὁ Ρενέ: «Ἀλλὰ εύτυχως ἀγρυπνάντος ἔγω. Κτάφερα μάλιστα νά τρυπώσω στὶς συνωμοτικῆς ὄργχων-σεις τοῦ Μπελόνε, γιὰ νά σε προστατέων καλλιτέρα!»

Ο Ριχάρδος τὸν κύτταξε τώρα μὲ ἔνα βλέμμα γεμάτοπλο πικρή καὶ παραδεκτή εὐγνωμοσύνη:

—Σ' εὐχαριστώ, φίλε μου! εἶπε: «Ἀλλά, γιατὶ δλ' αὐτά;

—Καὶ ωτᾶς: γέλασε καλόκαρδας ὁ Ρενέ: Δέν εἰ-μαι τάχα δι ποτότερος φίλος σου: «Ἐλα, δώμα, μὴ στενοχωρίσω καὶ μὴν ἔχνητο πᾶς ἔχουμε Κορναβάλι! Μεθαύριο θὰ πάμε στὸ μεγάλο μπάλ μασκέ τοῦ Δημάρχου. Ἡ γυναικί μου, ἡ Ἀμάλια, θὰ φορέται κόκκινον ντόμινο κ' ἔγω μαδροῦ! Ἔχε γειά Τρέχω στὴν ὑπηρεσία μου καὶ, επιπλέον: Μακρύν όπ' τὸ Τζέρουσ!»

Καὶ δέξιωματικὸς θυήκης, ἀφοῦ έσφιξε θερμά τὸ χέρι τοῦ φίλου του ...

Ο Ριχάρδος ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέση του πάνω ἀπὸ μιὰν δρά, δταν ἔψυγε ὁ Ρενέ. Ποιοι ήταν τάχα οι θλιβεροὶ διαλογοίμοι, ποὺ βασάνιζαν τὴν φυχὴ τους: Σέ λιγο, μπήκε διρχγής τῆς μιστικῆς τοῦ ὑπηρεσίας:

—Τι τρέχει, «Οσκάρ»; τὸν ρώτησε, μὲ ἔσφικτό ἔνδιαφέρον δι θιοικήτης.

—Η κυρία που μοῦ ἀνασθέσατε νά παρακολουθῶ, ἔξοχώσατε, θὰ ἐποκευθῇ ὅπωψε τὴν ἐρυθρόδερμη μάγισσα Οὐλρίκα.

—Ω Θεέ μου! Γιατὶ, «Οσκάρ»;

—Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες μου, ἡ κυρία «Α-μάλια, θέλει νά λυτρωθῇ ἀπὸ κάποιον ἔρωτα ποὺ τὴν βασανίζει! ἀποκρίθηκε δι «Οσκάρ» ...

Μιὰ γυακίκα πεπλοφορεμένη στεκόταν τὸ ίδιο βράδυ μπροστά στὴ μαγική χύτρα τῆς Οὐλρίκα καὶ πε-

ρίμενε ν' ἀκούσησε τὰ λόγια τῆς φοβερῆς ἐρυθρόδερμης: Ἐπιτέλους, ἡ μάγισσα μίλησε:

—Μονάχο τὸ μαύρο βοτάνι τοῦ Λούμπο-ετζε-μπορεί νά σκοτώσῃ τὸν ἔρωτά σου! Σύρε αὔριο νά τὸ κόψης μὲ τὰ χέρια σου ἀπὸ τὸ χέρσο χωράφι τοῦ Κίμπα, τὴν δρά ποὺ θὰ γέρνη ὃ ήλιος ...

Καὶ νά ἡ πεπλοφόρα γυναίκα ποὺ μαζεύει μὲ τὰ χέρια τῆς τὸ βοτάνι τοῦ Λούμπο, στὸ χέρσο χωράφι τοῦ Κίμπα, τὴν δρά ποὺ βασιλεύει ὁ ήλιος. Ξάφουν, έτσι ἀνθρώπος παρουσιάζεται καὶ πέφτει στὰ πόδια της, κράζοντας:

—Γιατὶ, ἀγαπημένη μου, ἀγωνίζεσαι μάταια νά πνιγεῖς τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς σου; «Ἐλα! Άφεσ τὰ καταρραμένα βοτάνια καὶ παραδόσου στὴ μαγιεύ τῆς ἀγάπης ποὺ είναις ἡ μόνη ἀληθινή καὶ ὀκταδύνη!»

—Ριχάρδε, δλλούμονο! ἀποκρίθησε μὲ σπαραγμό ἡ γυναίκα: Τι θελεῖς; Πώς τομαθεῖς πώς θέρω έδω; Μά δέ λυτράσαι, λοιπόν, τὸ μαρτύριο μου;!

—Μήπως είναι μικρότερο, «Άμαλια, τὸ δικό μου μετρύτιο; εἶπε ὁ Ριχάρδος: «Ω, Ελά! Μήν προσταθεῖς νά κινήσης τῆ μοιρά μας! Ξέρω πόσο τρομερό καὶ ἔνοχο είναις τὸ πάθος μας, δλλά γ' ὡρτὸ μετά γιατομάχητο! ...

Καὶ, λέγοντας, πήρε τὴν ὥραια γυναίκα στὴν ἀγκαλιά του ποὺ ήριοαὶ ἀνίκανη πλά να παλαίρη κι' αὐτὴ μὲ τὸ ἀδάμαστο αἰσθήμα ποὺ πυρπολούσε τὰ στήμη τους. Ξάφουν, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ χειλὶ τῶν δυο ἔραστον ἡγενέ είσιν υπὲναθόνος ὅντας φιλογέρο, μά φωνη τούς ἰκαμε νά ἀνατριχίασουν καὶ νά χωρίσουν μὲ φρίκη ...

—Ριχάρδο! ... Ριχάρδοι ...

—Ήταν δι Ρενέ, ποὺ ἐτρέχει φωνάζοντας πρὸς τὸ μέρος των. Ή «Άμαλιτ μόλις πρόλαβε νά σκεπάσῃ τὸ πρόσωπο της:

—Συχνάσσε με, κυρία, τῆς λέει μόλις πλησιάζει, ἀλλά δι θιοικήτης κινδυνεύει! Ριχάρδο! προσθέτει, γυρίζοντας πρὸς τὸν πεπλοφόρα, πήραν τὸν ἀντίθετο δρόμο. Δὲ σκοτάδι τῆς νύχτας ἀπλωνόταν τώρα δλούθε. Ξάφουν, οἱ ἀνθρώποι τοῦ Μπελόνε πρόβαλαν μπροστά καὶ τοὺς έκωσαν. Κάποιο πιστόλι ὑπάρχηκε καὶ σημάδεψε τὸν Ρενέ, ἔνω μιὰ φωνή Πλεγε ἀπειλητικά:

—Μήν προσπαθήσης νά φέρεις ἀντίστοισι, κυβερνήτη Ριχάρδο!

—Τι τρέχει; «Αντονο; ρώτησε δι Ρενέ: Μήπως τὸ σκοτάδι δεν σ' ἀργήνει νά διακρίνεις τοὺς φίλους;

—Μά την ἀλήθεια, εἶπε ἡ σκιά, ἀν είσαι σύ δι Ρενέ, τότε συνοδεύεις τὴν ἔρωταν τοῦ Ριχάρδου, ἀφοῦ πρώτα μᾶς πρόδωσες κι' ἔσωσες τὸν ίδιο. Γ' αὐτὸ δύως καὶ θά πεθάνης!

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

‘Αμέσως άκουστηκε διερδός κράτος τοῦ λύκου ἐνδός πιστολιοῦ ποὺ ἑτοιμαζόταν νό ρίζη. ‘Ομως, τὴν ίδια σπιγή, μιὰ σπαραχτική γυναικεία φωνή ἔξοχιζε τὸν δέρπα :

—Μή! ...

“Ηε τιν ἡ φτωχῇ ‘Αμάλια ποῦ ἐτρεχε νά σκεπάσῃ μὲ τὸ κορμὶ τῆς τὸν ὄντρα τῆς! Μά, ἀλλοιμονο! ‘Η κίνητροι τῆς ἕκεινη, ἔρριξε τὸ πέπλο ἀπ’ τὸ κεφάλι τῆς. ‘Ἐνας τρομερὸς σπασμός αὐλάκωσε μὲ μιᾶς τὸ πρόσωπο τοῦ Ρενέ, καὶ διοι οἱ συνωμότες ἀπολιθώθηκαν; ..

—Τώρα, μουρμούρισε δ “Ἀντονο, μποροῦμε νά εἰμαστε ἡσυχοι πώς δ Ρενέ θε μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τὸν κόπο νά σκοτώσουμ!” ἐμεῖς τὸν κυβερνήτη Ριχάρδο! ..

Κι’ ἐφογε μαζὶ μὲ τοὺς συντερόφους του, ἀρήνοντας ἔρημο μέρος στὸν κάμπο τὸ τραγικό ἕκεινο ζευγάρι ...

Διυδ φυχές, κρυμμένες κάτω ἀπὸ δυο εδύνμα ντόμινα, παράδερναν ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ τρόμου, τῆς ἔγκλειας καὶ τοῦ θυνάτου, ἕκεινο τὸ βράδυ τοῦ καρναβαλιοῦ στὸν μεγάλο χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων τῆς Δημαρχίας.

Τὸ πρώτο ντόμινο, κατακόκκινο, σκέπαζε τὸ κορμὶ μιᾶς γυναίκας ποὺ στεκόταν κοντά στὴν εἰσόδου κοττάζοντας μὲ κορδοχούπη τὴν πόρτα. Τὸ δεύτερο ντόμινο, κατάμαυρο κι’ ἀντρικό, ήταν κρυμμένο πίσω ἀπό μιὰ κολόνα, γιά νό κατασκοπεύει ἀπὸ κέλ τὸ κόκκινο ντόμινο. ‘Ανάμειξε σ’ αὐτές τὶς δυο ἀνέκφραστες μάσκες εἶχε κλειστεὶ μιὰ τρομερή συμφονία, ἐνώ, δλόγυρά τους ὀργιάζαν ἡ ζωή, ἡ μουσική καὶ τὸ γλέντι ...

Ξάφνουν, ἡ μεγάλη πόρτα τῆς εἰσόδου ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ἔνας κομψός λοπανὸς Ἰππότης μὲ μάσκα. Τὸ κόκκινο ντόμινο ἀναγνοιρίζει τὸ διαμαντέο δωχατύλιδι ποὺ ἀστράφτει στὸ χέρι του, ταράζεται καὶ τρέχει ὀμέσως κοντά του :

—Φεύγα, Ριχάρδο! τοῦ φιμυρίζει γεμάτη ἀγωνία: ‘Ορκίστηκα νά στορδάω, ἀλλά προτιμῶ νά πεθάνω, Φεύγα, σοῦ λέω! ‘Ο δόντρας μου τά ζέρει δλα! ‘Έδω ποὺ θρέμει σὲ περιμένει δ θάνατος!

—Ἄπο καιρού είμαι ἔτοιμος νά πεθάνω γιά σένα! ἀποκρίθηκε δ Ἰππότης καὶ ἡταν ἔτοιμος νά προχωρήσῃ μαζὶ τῆς, ἀλλά δέ το πρόλαβε.

Τὸ μαδρό ντόμινο, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κρυψώνα του ρίχτηκε σάν ἀστραπή πάνω στὸν Ἰππότη, μ’ Ἐνα στιλέτο στὸ χέρι :

—Λοιπόν, πέθανε ἀπιστε φίλε! φώναξε, μέ μιὰ φωνὴ τρομερή.

Καὶ δ Ρενέ βθισε τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τοῦ Ριχάρδου, ποὺ ὅμέσως σωριάστηκε κάτω :

—Κι’ δυώς, μπορει νά μην είμαστε τόσο ένοχοι ἔγω κ’ ἡ γυναίκα σου! μουρμούρισε ἔξεψυχώντας δίχως παράπονο δ Ριχάρδος: Κάποιας ἀλλή σκοτεινή δύναμι φταίε γιά δλ’ αὐτά ... ‘Ο θέρος, νά σὲ συχαρίστη, Ρενέ ... ‘Οσο γιά μένα, σὲ συχώρεσε κι’ δλας ἡ καρδιά αὐτή που μοῦ τὴν τρόπησε τὸ μαχαίρι σου ...

Αὐτά στάθκαν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ριχάρδου, τὰ τελευταῖα λόγια μιᾶς μεγάλης φιλίας καὶ μιᾶς μεγάλης ἀγάπης ...

Μ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ